

- 2) Er en afgift som det i hovedsagen omhandlede vandgebyr, som udelukkende berører vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, og ikke producenter, der er indehavere af koncessioner i regionsinternt vandløbsopland, samt producenter, der anvender vandkraftteknologi, og ikke producenter, der anvender andre former for teknologi, forenelig med princippet om ikke-forskelsbehandling af de aktører, der er omhandlet i artikel 3, stk.1, i direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet <sup>(2)</sup>?
- 3) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at opkrævning af et vandgebyr som det omtvistede, som er til skade for vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, udgør ulovlig statsstøtte, idet der indføres en asymmetrisk afgift for den samme teknologi, som pålægges alt efter anlæggenes placering og ikke pålægges producenter af elektricitet fra andre kilder?

<sup>(1)</sup> Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23.10.2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EUT 2000, L 327, s. 1).

<sup>(2)</sup> Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT 2009, L 211, s. 55).

---

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 13. februar 2018 —  
Parc del Segre S.A. m.fl. mod Administración General del Estado**

(Sag C-113/18)

(2018/C 161/36)

Processprog: spansk

**Den forelæggende ret**

Tribunal Supremo

**Parter i hovedsagen**

*Sagsøgere/Appellanter:* Parc del Segre S.A., Electra Irache S.L., Genhidro Generación Hidroeléctrica S.L., Hicenor, S.L., Hidroeléctrica Carrasosa, S.L., Hidroeléctrica del Carrión, S.L., Hidroeléctrica del Pisuerga, S.L., Hidroeléctrica Santa Marta, S.L., Hyanor, S.L. og Promotora del Rec dels Quatre Pobles, S.A.

*Sagsøgt/Indstævnt:* Administración General del Estado

**Præjudicielle spørgsmål**

- 1) Skal det miljøretlige princip om, at »forureneren betaler«, der er omhandlet i artikel 191, stk. 2, TEUF, og artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF <sup>(1)</sup> af 23. oktober 2000, som fastsætter princippet om dækning af omkostninger ved forsyningspligtigheder og foreskriver en passende økonomisk analyse af vandanvendelsen, fortolkes således, at de er til hinder for indførelsen af et gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion som det i hovedsagen omtvistede, som hverken tilskynder til en effektiv vandanvendelse eller fastlægger ordninger med henblik på bevarelse og beskyttelse af de offentlige vandressourcer, og hvis kvantificering på ingen måde er knyttet til kapaciteten til at forårsage skade på de offentlige vandressourcer, idet gebyret udelukkende har fokus på muligheden for at skabe indtægter fra producenterne?
- 2) Er en afgift som det i hovedsagen omhandlede vandgebyr, som udelukkende berører vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, og ikke producenter, der er indehavere af koncessioner i regionsinternt vandløbsopland, samt producenter, der anvender vandkraftteknologi, og ikke producenter, der anvender andre former for teknologi, forenelig med princippet om ikke-forskelsbehandling af de aktører, der er omhandlet i artikel 3, stk.1, i direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet <sup>(2)</sup>?

- 3) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at opkrævning af et vandgebyr som det omtvistede, som er til skade for vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, udgør ulovlig statsstøtte, idet der indføres en asymmetrisk afgift for den samme teknologi, som pålægges alt efter anlæggenes placering og ikke pålægges producenter af elektricitet fra andre kilder?

- (<sup>1</sup>) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23.10.2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT-2000, L 327, s. 1).
- (<sup>2</sup>) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT 2009, L 211, s. 1).

---

**Appel iværksat den 14. februar 2018 af PGNiG Supply & Trading GmbH til prøvelse af kendelse  
afsagt af Retten (Første Afdeling) den 14. december 2017 i sag T-849/16, PGNiG Supply & Trading  
GmbH mod Europa-Kommissionen**

**(Sag C-117/18 P)**

(2018/C 161/37)

Processprog: polsk

**Parter**

*Appellant:* PGNiG Supply & Trading GmbH (ved advokat M. Jeżewski)

*Den anden part i appelsagen:* Europa-Kommissionen

**Appellanten har nedlagt følgende påstande**

- Den af Den Europæiske Unions Ret den 14. december 2017 afsagte kendelse, hvorved det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16 blev afvist, ophæves.
- Der træffes afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling, og det fastslås, at det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16, hvorved selskabet i henhold til artikel 263 TEUF nedlagde påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 6950 final af 28. oktober 2016 om ændring af de i henhold til direktiv 2003/55/EF fastsatte betingelser for undtagelse af OPAL-gasrørledningen fra reglerne om tredjepartsadgang og takstbestemmelser, kan antages til realitetsbehandling.

**Anbringender og væsentligste argumenter**

Retten tilsidesatte artikel 263, stk. 4, TEUF, idet den med urette antog, at appellanten hverken var umiddelbart eller individuelt berørt af Europa-Kommissionens afgørelse af 2016, og at denne afgørelse ikke er en regelfastsættende retsakt, hvilket skyldtes en urigtig fortolkning fra Rettens side af karakteren og virkningerne af den nye undtagelse fra reglerne af 2016, hvorved der også var tale om en tilsidesættelse af artikel 36, stk. 1, litra a)-e), i gasdirektivet (direktiv 2009/73), idet betingelserne for undtagelsen for »nye anlæg i gasinfrastrukturen« ikke blev anvendt, og det ikke blev efterprøvet, om disse betingelser var opfyldt, på en måde, som i tilstrækkelig grad gjorde det muligt at bedømme karakteren af den i medfør af Kommissionens afgørelse af 2016 indførte undtagelse og af den nye undtagelse fra reglerne af 2016 og disses status, da stk. 1 ikke blev anvendt på Europa-Kommissionens afgørelse af 2016, som ændrede omfanget af undtagelsen fra reglerne af 2009. Retten analyserede ikke karakteren af den nye undtagelse fra reglerne, hvilket førte til, at den foretog en urigtig bedømmelse af virkningen af Kommissionens afgørelse for appellanten.

Traktatens artikel 263 blev urigtigt fortolket, idet det blev fastslået, at appellanten ikke var umiddelbart berørt af Europa-Kommissionens afgørelse. Rettens konstatering af, at appellanten ikke er umiddelbart berørt af Europa-Kommissionens afgørelse, er urigtig. Rettens opfattelse er ikke i overensstemmelse med hidtidig retspraksis, hvor der henvises til de umiddelbare virkninger af en afgørelse fra Kommissionen for personer, der ikke er nationale regulerende myndigheder — afgørelsens adressater.